

τρώγει ὅμως καὶ ρίζας, καρποὺς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον δεικνύει, ὅτι ὁ κοινὸς ἀκανθόχοιρος δὲν στερεῖται οὔτε ἐπιτηδειότητος, οὔτε τόλμης.

Εἰς τὸ κλώδιον, ὅπου ἐφυλάσσεται τοιοῦτος, ἐρρίφθη ὄφιν ἀρκετὰ μεγάλος, καὶ ὃν καιρὸν ὁ Ἀκανθόχοιρος ἦτο συνεσταλμένος. Εὐθὺς δὲ ἀφοῦ ἐξετελεύχθη καὶ εἶδε τὸν ὄφιν, ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ προφυλάξῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ σώματός του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ κέντρα· ἔπειτα δὲ προσέβαλε τὸν ὄφιν, ἐδάγκασεν αὐτὸν κατὰ ῥάχιν, καὶ ἀμέσως συνεστάλη μετ' ὀλίγον ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ ἐπιφέρων νέαν καὶ βαθυτέραν πληγὴν μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ ὄφρεως νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του, ἕως οὗ τελευταῖον τὸν ἐθανάτωσε.

Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἤρχισε νὰ τὸν τρώγῃ ἀρχίσας ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς καὶ προχωρῶν πρὸς τὴν κεφαλὴν ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς αὐτὴν καὶ τότε ἐσταμάτησεν!

Ἐγνώριζεν ἄρα γε ὅτι εἰς τὸ στόμα τοῦ ὄφρεως ἦτο δηλητήριον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔφαγε τὴν κεφαλὴν, ἣ εἶχε χορτάσει καὶ δὲν εἶχε πλεόν ὄρεξιν δι' αὐτήν;

Ὁ Ἀκανθόχοιρος ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς ἐχθρούς του, μεταξὺ δὲ τούτων ἡ Ἀλώπηξ εἶναι ὁ μέγιστος καὶ ἐπικινδυνωδέστατος· δεικνύει δὲ καὶ εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ μάχας τῆς, ἂν τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ μάχη, τὴν φυσικὴν τῆς ἐπιτηδειότητά· διότι εὐθὺς ἀφοῦ ἐπιτύχῃ αὐτὸν εἰς ἀνοικτὸν μέρος, ἡ πρώτη τῆς φροντίς εἶναι νὰ σταθῇ ἔμπροσθέν του καὶ νὰ τὸν ἀπειλήσῃ διὰ τῶν κινήσεών τῆς. Ὁ δυστυχὴς Ἀκανθόχοιρος μετὰ ματαίαν ἀγωνίαν νὰ φθάσῃ εἰς κανένα τοῖχον ἢ τρύπαν, συσπειροῦται καὶ σχηματίζεται ὡς κουδάρι, ἵνα δι' αὐτοῦ προφυλάξῃ τὰ γυμνά ἀκανθῶν μέρη τοῦ σώματός του.

Ἡ καλὴ Ἀλώπηξ τότε μὲ τὸν ἕνα πόδα τῆς κυλῶει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του, καὶ ἔπειτα κάθεται ἀντικρὺ καὶ περιμένει. Ὁ δυστυχὴς Ἀκανθόχοιρος κουρασθεὶς νὰ κρατῇ ἑαυτὸν συνεσταλμένον, διαστελλεται, ἀλλ' εὐρίσκει ἑαυτὸν ἀνάσκειον, ὅλαι δὲ αἱ προσπάθειαι του νὰ γυρίσῃ ἐπὶ τῆς κοιλίας του ἀποβαίνουσι μάταιαι, ἕως οὗ ἀπαυδῆσας καὶ μὴ δυνάμενος πλεόν νὰ συσπειρωθῇ, ἀφίεται εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀντιπάλου του, ἥτις ἐν ἡσυχίᾳ τὸν ἀποτελειώνει καὶ εὐωχεῖται ἐπὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι καθὼς λέγουσι ἐκεῖνοι, ὅσοι τὰς ἐδοκίμασαν, εἶναι πολὺ νόστιμοι!

«Ὁ φρόνιμος προβλέπει τὸ κακὸν, καὶ κρύπτεται· οἱ ἄφρονες ὅμως ἐξακολουθοῦσι τὸν δρόμον των, καὶ τιμωροῦνται.»

(Παροιμ. κζ'. 12.)

Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

(ἀληθὴς ἱστορία· Ἰδὲ φύλλον Μαρτίου.)

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν καὶ ἀνέλπιστον ταύτην μεταμόρφωσιν τοῦ ὑποτιθεμένου γέροντος ἡ δυστυχὴς κόρη ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἡ Αἰκατερίνη εἶχεν ἐκτὸς τῆς γενναιότητος καὶ ἱκανὴν παρουσίαν πνεύματος, ὥστε νὰ κρίνῃ καὶ ν' ἀποφασίσῃ διὰ μιᾶς τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ εἰς τὴν κρίαιμον ἐκείνην περίστασιν. Ὅθεν κατέβη ἡσυχῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον, διευθύνθη πρὸς τὴν θερμάστραν, ἔλαθεν ἐξ αὐτῆς τὸν βράζοντα καφφέ, τὸν ἔχουσεν ἐντὸς βαθέος πινακίου, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὸν παρακείμενον πέλεκυν διὰ τῆς ἄλλης διηθύνη πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἦνοιγε πρὸς τὴν τραπεζαρίαν, ἀκολουθουμένη πάντοτε ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐπειδὴ ἡ θύρα ἦτο κλεισμένη,

— Παρακαλῶ, — εἶπεν, — εἰς τὸν γέροντα, ὅστις εἶχεν ἐπανελθῇ εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, ἀνοιξε, τὴν θύραν ταύτην, διότι ὡς βλέπετε τὰ χεῖρά μου εἶναι πηλασμένα, καὶ κόπιασε μέσα διὰ νὰ προγευματίσῃ μὲ αὐτὸν τὸν βραστὸν καφφέ.

Ὁ ληστὴς ἐσηκώθη καὶ διηθύνη πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ μόλις ἤπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ ἡ γενναία Αἰκατερίνη ἔρριψε τὸν βράζοντα καφφέ εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Οἱ μικροίμας ἀναγνώσται δύνανται νὰ φαντασθῶσι τί ἠκολούθησεν. Ὁ ληστὴς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὔτε νὰ κάμῃ τι, οὔτε καὶ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοὺς πόνους ἠδυνήθη — ἀλλ' αἱ σιγμαὶ ἐκεῖναι ἦσαν πολιτιμώταται διὰ τὴν Αἰκατερίνην, ἥτις διὰ τοῦ πελέκους τῆ κατέφερε βαρὺ χτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ ὁποῖον τὸν ἔρριψεν ἡμιθανῇ εἰς τὸ πάτωμα. Ἐπειτα δὲ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ, τὸν ἔσπειρεν ἐντὸς τῆς τραπεζαρίας, καὶ ἀφοῦ ἐκελίδωσε ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν πιστὸν Σουλτάνον, ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀμπαρώσῃ ἐκ νέου τὴν αὐλόθυραν, διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσάξει τὸν κακοῦργον, καὶ τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ἀνοίξει· ἀφοῦ δὲ ἐξησφάλισε ταῦτα καλῶς, ἀνέβη ἐπάνω ἔλαβε τὸ δίκανον τοῦ πατρός τῆς καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο πρότερον.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ταραχὴ κάτω εἰς τὴν τραπεζαρίαν — φωναὶ ἀνθρώπου καὶ σκύλου μαχομένων — ἀλλ' ἡ μάχη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ· μετὰ δὲ ταύτην ἐπανῆλθεν ἡ προτέρα ἡσυχία.

Μετ' ὀλίγον εἶδεν ἐξερχόμενον τοῦ δάσους ἄνθρωπον φέροντα ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ, ἀγριοπρόσωπον καὶ φοδερὸν τὴν ὄψιν. Οὗτος ἦλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὲ τόνον ἐπιτακτικὸν τὴν διέταξε νὰ καταβῇ καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Ὅταν θέλω θά τὸ κάμω, — ἀπεκρίθη ἡ γενναία κόρη.

— Ἐάν δὲν ἔλθῃς νὰ τὴν ἀνοίξῃς, — ἔκραξεν μὲ ὀργὴν ὁ ἄνθρωπος, — θὰ σπάσω ἐγὼ τὴν θύραν καὶ τότε θὰ ἴδῃς τί θὰ γείνη.

— Θὰ φάγῃς πολλὰ καρβέλια, — εἶπεν ἡ νέα, πρὶν δυνηθῆς νὰ τὸ κάμῃς.

— Θὰ εἰδῇς, ὅτι ἐγὼ δὲν χορατεύω, — εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ καταβιάσας ἀπὸ τοῦ ὤμου τὸ ὄπλον ἐποροδόλησε κατὰ τῆς θύρας. Ἡ Αἰκατερίνη εἶδεν, ὅτι ἡ περίστασις ἦτο κρίσιμος, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν, ὅθεν λαβοῦσα τὸ δίκανον τοῦ πατρὸς τῆς, πρὶν ὁ κακοῦργος δυνηθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπειλὴν του, ἐποροδόλησε κατ' αὐτοῦ. Τὸ ὄπλον ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς του, αὐτὸς δὲ ἐξέθαλε κραυγὴν πόνου καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς χιόνης, τὴν ὁποίαν ἔθαψεν ἐρυθρὰν μὲ τὸ αἷμα του. Ἀλλ' ὅμως, πρὶν ἡ κόρη προφθάσῃ νὰ σηματοδύσῃ μὲ τὴν ἄλλην κἀναν, ὁ ληστὴς ἠγέρθη καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους.

Δυστυχὴς κόρη! Τὰ δαιμόνια δὲν ἐτελείωσαν ἔως ἐδῶ· διότι μόλις ἠφάνισθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὁ εἰς κακοῦργος, ἄλλος ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἀνεφάνη ἀγριώτερος ἐκείνου καὶ αὐθαδέστερος. Οὗτος πλησιάζας εἰς τὴν οἰκίαν ἠρώτησε τὴν Αἰκατερίνην.

— Εἶδες ἓνα γέροντα νὰ ἀπεράσῃ ἀπ' ἐδῶ;

— Μάλιστα, — ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη.

— Ποῦ εἶναι; Τὸν ἔμβασες μέσα; Τὸν ἐδόλοφόνησες; ἀνέκραξεν ὁ κακοῦργος βλασφημιῶν. Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐτοιμάσου νὰ ἀποθάνῃς.

— Ὅχι δὲ, — ἀπεκρίθη σαρκαστικῶς ἡ κόρη. Ἴσως δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ἔχω μαζὶ μου ἓνα ἀνδρεῖον σὺν τροφῶν, — τὸν πιστὸν μου Σουλτάνον· ἐκεῖνος ἐξελογαρίσθη πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν φίλον σου, καὶ μοι φαίνεται, ὅτι τὸν ἐπλήρωσεν ὡς ἤξιζε.

— Ἀνοίξε τὴν θύραν, — ἔκραξεν ὁ ληστὴς ἐξω φρενῶν, — διὰ νὰ ἴδω τί ἀπέγεινε, διότι εἶναι ἀδελφός μου.

— Θὰ σὰς ἔκαμνα τὴν χάριν νὰ τὴν ἀνοίξω, — εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, — ἀλλὰ φοβοῦμαι, μήπως ὁ Σουλτάνος σὲ περιποιηθῇ ὅπως καὶ τὸν ἀδελφόν σου.

— Οὐδεὶς φόβος, — εἶπεν ὁ ληστὴς· τὸ δίκανον ἔχει δύο σφαίρας, μίαν διὰ τὸν σκύλον καὶ ἄλλην διὰ σέ. Ἀνοίξε γρήγορα, παληοκάρτιστο.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀντὶ ἀποκρίσεως, ὤψωσε τὸ ὄπλον, ἐπῆρε σημάδι καὶ ἐποροδόλησε κατὰ τοῦ ληστοῦ, ὅστις ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τῆς χιόνης· ταχεῖα δὲ ὡς ἀστραπὴ, ἐγέμισεν ἐκ νέου τὸ ὄπλον, καὶ ἐκύτταξεν ἐκ τοῦ παραθύρου νὰ ἴδῃ τί ἀπέγεινεν ὁ ληστὴς. Ἐν

ταῖς μεταξὺ ἐφάνησαν δύο ἔφιπποι χωροφύλακες ἐρχόμενοι δρομέως πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Εἰγε, κόρη μου, ἐφώνησεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν περσεύσας καὶ ἐξετάσας τὸν κατακείμενον ληστήν. Τοῦ τὴν ἔρριψες ὡς καλῶς ἀκροβολιστής! Οὐτε γὰρ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ· τὸν ἐπῆρε κατὰκαρδα!

— Ὡ Θεέ μου, ἐξεφώνησεν ἡ Αἰκατερίνη, θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὸν φόβον, ἂν δὲν ἤρχεσθε ἐγκαίρως. Ἀλλ' ἔχω καὶ ἄλλον ἐντὸς τῆς οἰκίας· εἰσέλθετε νὰ ἴδωμεν τί ἀπέγεινε· διότι τὸν ἀφῆκα μὲ τὸν πιστὸν Σουλτάνον μου.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη, οἱ χωροφύλακες εἰσῆλθον· ἀλλ' ὅποτον τρομερὸν θέαμα παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν των! Εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἔκειτο ἄνθρωπος τις μὲ τὸ πρόσωπον καταγεσχισμένον καὶ τὸν λαιμὸν του ἀποκομμένον, βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμά του, ὁ δὲ Σουλτάνος ἐκάθητο παρὰ τὸ πτώμα!

Ἡ Αἰκατερίνη τοῖς διηγήθη κατόπιν ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἐκεῖνοι δὲ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος τοῦ πληγωθέντος ληστοῦ, κατάρθωσαν νὰ συλλάβωσι αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς συντρόφους του καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσωσιν εἰς τὰς φυλακάς.

Μετ' οὗ πολὺ ἐπέστρεψαν καὶ οἱ γονεῖς τῆς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, διότι ἡλευθέρωσε τὴν κόρην των διὰ τοιοῦτου θαυμαστοῦ τρόπου.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐνουμφεύθη μετ' οὗ πολὺ καὶ ἐγένετο μήτηρ μεγάλῃς οἰκογενείας, τιμωμένη καὶ ἀγαπωμένη ὑπὸ πάντων τῶν γειτόνων καὶ φίλων τῆς.

A I N I Γ M A.

Εἴμ' ἀφανὴς, ἀσώματος καὶ ἄψυχος ὁμοίως·

Ἀρ' οὐτ' εἰς αἰσθητῆριον ὑπόκειμαι τελείως.

Δὲν δύναται νὰ μὲ ἴδῃς, ἀκούσῃς ἢ μυρίσῃς·

Δὲν δύναται νὰ μὲ γευθῇς, οὔτε νὰ μὲ ἐγγίσῃς.

Ἀλλ' ὅμως ἔχω ὑπαρξέν· μὲ νοιώθεις, μὲ γνωρίζεις·

Σὲ κάμνω νὰ θρηνηλογῇς, νὰ κράζῃς, νὰ ταιριζῇς!

Στὸν κόσμον τοῦτον μ' ἔφερε τὸ σφάλμα, ἡ μωρία,

Γῶν πρωτοπλάστων ἡ φρικτὴ, τουτέστιν, ἁμαρτία.

Ὅθεν ὅπου παράθασις, κακία, ἀσωτεία,

Καὶ ἡδοναὶ ἀθέμιτοι, ἔγκλημα, ἀνομία,

Ἐκεῖ παρουσιάζομαι ἐν πάθειναι, ἐν νόσοις,

Ἐν ἑλκεσὶ τε καὶ πληγαῖς κ' ἐν σκόλοφι δὲ τόσοις!

Καὶ ἐκδιάζω δάκρυα, δολοθυμους καὶ στόνους

Ἐκ τῶν μωρῶν θυμάτων μου, καὶ γόους δρυφάνους.

Φυλάττω μὴ στὰς χεῖράς μου ἀφρόνως ποτὲ πέσῃς,

Συγχρόνως κ' εἰς τὰ δόκτια τῶν ἀγυρτῶν ἐμπέσῃς·

Διότι ὅπου εὐρεθῶ, κ' αὐτοὶ καιρὸν δὲν χάνουν,

Μὰ τρέχουν μὲ τὰ τέσσαρα τὴν τύχην των νὰ κάνουν.